

системний, функціональний, структурний, історичний, статистичний, метод порівняння [2, с.280]; евристичні можливості системного підходу пов'язуються, зокрема, із використанням математичних методів [3, с.19].

Враховуючи викладене, слід дійти висновку згідно із яким провадження досліджень юридичної методології на сучасному етапі розвитку вітчизняної науки відбувається насамперед в межах розроблення окремих методологічних підходів до пізнання державно-правової дійсності. Самі ці підходи являють собою синтез знання світоглядно-філософського та конкретно наукового рівня виконуючи за своєю суттю роль загальнометодологічних та методичних директив щодо дослідження державно-правової дійсності із визначених світоглядних та ціннісних позицій.

Список використаних джерел:

1. Гусарев С.Д. Діяльнісний підхід у структурі методології сучасного правознавства // С. Гусарев // Право України, 2011.- №8.- с.160-166.
2. Гусарев С.Д. Методологічні підходи в дослідженнях юридичної діяльності // Про українське право: Часопис кафедри теорії та історії держави і права Київ. / За ред. проф. І. Безклубого. – К.: Грамота, 2009. Чис. IV. – С.278 – 287.
3. Демидов А.И. О методологической ситуации в правоведении / А.И. Демидов // Правоведение. – 2001. – № 4.- С.14-22.
4. Дубов Г.О. Передумови реалізації окремих методологічних підходів у юридичному дослідженні / Г.О. Дубов // Право.ua. – № 1. – 2016. – С. 20 – 25.

Курсант 1-го курсу ННІ № 1 НАВС

Шандра Максим Дмитрійович,

ПРАВА І СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА У КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ.

Відчутний внесок у розробку Конституції України від 28 червня 1996 року зробив Копейчиков Володимир Володимирович (17 листопада 1923 р. - 9 червня 2002) — доктор юридичних наук, професор, академік Академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України.

Великий правознавець, доктор юридичних наук, професор доклав чимало зусиль для становлення конституційного процесу і правової держави після проголошення незалежності України, а так само по впровадженню міжнародного права у правове поле України з урахуванням особливостей менталітету, культури та історії українського народу.

В.В Копейчиков акцентував увагу на тому що при створенні Конституції України необхідно зберегти культурні цінності, які притаманні нації, розвиток державної мови, ставити найвищим пріоритетом права і свободи людини, захист усіх національних меншин України, плюралізм ідей і політичних поглядів, протекцію всіх форм власності та розвитку місцевого самоврядування.

Стаття №3 Конституції України говорить «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою цінністю.» Копейчиков В.В вважав, що на чолі всього людина з її законними правами і свободами.

Питання прав і свобод людини і громадянина в даний час є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової співдружності. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особистості, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

На українських теренах питання прав людини та їх захисту порушувалися ще у Конституції Пилипа Орлика 1710 р. Там зазначалося: "Подібно до того, як Ясновельможному Гетьману з обов'язку його уряду належить керувати і стежити за порядком щодо всього Війська Запорозького, так само він повинен пильно дбати про те, щоб рядовий і простий народ не покладали надмірних тягарів, утисків і надмірних вимог, тому підштовхнути ними (людьми), залишивши свої домівки, йдуть, як правило, до чужих країв шукати життя кращого, спокійного і легкого."

Свобода людини - вихідне поняття у проблемі прав людини і громадянина. Розрізняють природні права людини, тобто пов'язані з самим її існуванням і розвитком, і набуті, які в основному характеризують соціально-політичний статус людини і громадянина (інститут громадянства, право на участь у вирішенні державних справ і т.д.). Звичайно, при відсутності у людини свободи вона не може володіти і реально користуватися своїми правами. Саме свобода створює умови для реального набуття прав та їх реалізації, з іншого боку, права людини закріплюють і конкретизують можливість діяти в межах, встановлених її правовим статусом.

Правовий статус людини – юридично закріплене становище людини в суспільстві, відповідно до якого фізична особа як суб'єкт права вступає у правовідносини координує свою діяльність і поведінку в суспільстві.

Ознаками правового статусу є такі:

1) Залежить від сутності соціального ладу, в умовах якого він складається і функціонує; зазнає впливу безлічі чинників, основними з яких є праця і власність як основа формування громадського суспільства;

2) Виступає як юридична міра соціальної свободи суб'єкта права;

3) Установлюється спеціально уповноваженими органами держави, його зміст змінюється з волі законодавця, а не окремих суб'єктів права;

4) Відображається у правових нормах і принципах, формально закріплених у приписах нормативно-правових актів, нормативно-правових договорів та в інших джерелах (формах) права;

5) Має визначену структуру, ядро якої становлять суб'єктивні права, законні інтереси, обов'язки, що є однаковими для всіх його носіїв одного виду;

6) Встановлює межі, за які не повинні виходити діяльність і поведінка людини в суспільстві.

Правовий статус людини ґрунтується на сучасному вченні про свободу, в основі якого лежать ціннісні ідеї: 1) усі люди вільні від народження, і ніхто не має права відчужувати їх природні права. Забезпечення реалізації, охорони і захисту цих прав – головний обов'язок держави; 2) свобода особи полягає у можливості робити все, що не завдає шкоди іншій особі; 3) межі свободи можуть бути визначені законом, який відповідає праву (природженим правам людини), а право є мірою свободи, достатньою для повного самовираження людини; 4) обмеження прав можливе винятково з метою сприяння досягненню загального добробуту в демократичному суспільстві та перешкоджання усяким спробам особи використовувати надану їй свободу на шкоду суспільству, державі, співгромадянам. Суспільство, забезпечуючи свободу особи, не може допускати анархії, беззаконня, обмеження прав і законних інтересів інших громадян, свавілля держави. Ці ідеї є витокami і осердям принципу верховенства права.

Історія Конституції України, що з самого початку вбирає всю скарбницю світової політико-правової думки, загально визнані і перевірені міжнародні стандарти демократичного конституціоналізму та базується на власному національному ґрунті, охоплює довготривалий тисячолітній процес зародження, визрівання і розвитку вітчизняного конституціоналізму як теорії й практики.

Список використаних джерел:

1. Вклад профессора В.В. Копейчикова в создание Конституции Украины 1996 года. О.Капичон / LEGEA SI VIATA ("Закон и жизнь")/ 2015, - №5/4, С.31-35.

Студент 1-го курсу ННІ№2 НАВС

Шокур Маргарита Андріївна
ПРАВОВИЙ ІДЕАЛІЗМ

В даний час проблеми правого ідеалізму особливо породжені сучасними умовами, сферою наявних на сьогоднішній день досліджень, повністю не охоплені. Здебільшого це дослідження має фрагментний характер, без комплексного системного підходу і вивчення